

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Dosar nr.37/J/2015

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA NR. 40J

Sedința publică din 16 decembrie 2015

Președinte Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulate de INSPECȚIA JUDICIARĂ împotriva pârâtei R.G.- judecător în cadrul Judecătoriei C., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a II-a și

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr.141B,, Sector 6

Fax:021/311.69.01

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

art.99/1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns Inspecția Judiciară, prin reprezentant - inspector judiciar, judecător I.G. și pârâta R.G., personal.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează faptul că la data de 2.12.2015, doamna R.G. a depus la dosar întâmpinare, comunicată Inspecției Judiciare la data de 04.12.2015;

Secția, acordă cuvântul părților asupra chestiunilor prealabile:

Inspecția Judiciară, prin reprezentant, arată că nu are chestiuni prealabile de invocat.

Pârâta, personal, arată că nu are cereri sau excepții de formulat.

Secția procedează la audierea pârâtei judecător R.G., declarația acesteia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele Secției, pârâtă, grefă și atașată la dosarul cauzei.

Secția acordă cuvântul pe formulare de probatorii:

Inspecția Judiciară, prin reprezentant, având în vedere poziția pârâtei nu solicită alte probe decât cele aflate la dosar.

Pârâta, personal, solicită încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar împreună cu întâmpinarea formulată.

Secția, după deliberare, încuviințează proba cu înscrisuri solicitată de către pârâtă fiind utilă soluționării cauzei.

Nemaifiind alte cereri de formulat, constatând cauza în stare de judecată, acordă cuvântul pe fondul cauzei:

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, solicită în conformitate cu dispozițiile art.99 lit.t) teza a II-a din Legea nr.303/2004, admiterea acțiunii, iar în baza art.100 din același act normativ, aplicarea unei sancțiuni disciplinare.

Sub aspectul situației de fapt, se arată că în cadrul camerei preliminare, doamna judecător a invocat din oficiu excepția tardivității, respingând ca tardive două plângeri formulate de petentul , plângeri ce erau formulate în mod legal.

Totodată, în cauzele susmenționate, pârâta judecător a respins cererile de amânare formulate de către petentul D.D.D., cu motivarea că „avea posibilitatea să își angajeze apărător”, ceea ce contribuie în mod esențial la încălcarea dreptului petentului la un proces echitabil, acesta fiind lipsit de posibilitatea de a formula cereri, excepții ori de a se apăra.

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că nu se susține încălcarea de către pârâtă, cu gravă neglijență, a normelor ce reglementează amânarea cauzei pentru lipsă de apărare.

Astfel, consideră că cele două rezoluții ale pârâtei sunt rezultatul unei greșeli evidente și a unei încălcări evidente a dispozițiilor legii, din culpă, doamna judecător R.G.făcând o aplicare necorespunzătoare a dispozițiilor legale.

Pârâta și-a recunoscut culpa, făcându-și reproșuri pe acest considerent, arătând că nu a intenționat să îi facă rău petentului și că în cele două cauze a calculat tardivitatea de la comunicarea soluției procurorului de caz.

Se arată că, din verificarea tuturor dosarelor cu obiect identic, s-a constatat că aceste două dosare sunt singurele în care au fost pronunțate astfel de soluții.

De asemenea, se mai arată că pârâta a invocat în apărare volumul mare de muncă, precum și faptul că în ziua respectivă dorea să ajungă cât mai repede

acasă, pentru că avea o problemă de sănătate, însă susținerile acesteia nu pot fi reținute, deoarece în sala de judecată nu a petrecut un timp îndelungat, iar ulterior, în niciuna din cauze nu a dispus amânarea pronunțării.

În ce privește volumul de muncă, se arată că din situația înregistrărilor ședințelor de judecată rezultă că pârâta nu are un volum mare de muncă, petrece puțin timp în sala de judecată, cea mai lungă ședință a acesteia fiind de 259 minute, iar conform caracterizării președintelui instanței, aceasta pleacă în jurul orelor 13,00-14,00 din instituție.

Sub aspectul laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, s-a constatat încălcarea normelor de procedură de către pârâtă, astfel fiind realizată cerința existenței unei conduite ilicite. Pârâta și-a încălcat obligația de a asigura supremația legii și de a respecta drepturile recunoscute de lege persoanelor care participă la procedurile judiciare, prin nesocotirea dispozițiilor procesuale, dar și prin ignorarea normelor de procedură cuprinse în art.269 alin.(2) Cod procedură penală vizând modul de calcul al termenului pe zile.

Din toate cele arătate anterior, se consideră că cele două soluții ale instanței sunt lipsite de orice justificare din perspectiva dispozițiilor procedurale aplicabile astfel cum au fost enunțate mai sus, fiind vorba așadar despre o încălcare evidentă a legii, iar nu de o apreciere asupra unor chestiuni de judecată, care să fie rezultatul unui raționament logico-juridic ori al unui proces de interpretare a dispozițiilor legale incidente.

În ceea ce privește latura subiectivă a abaterii disciplinare pentru care s-a exercitat acțiunea disciplinară, din perspectiva formei de vinovăție, se arată că

a fost reținută grava neglijență a pârâtei, nesubzistând nici un element de natură a conduce la concluzia că este vorba despre rea-credință.

Se arată că în reglementarea actuală, este evident că petiționarul nu are beneficiul unei căi de atac ordinare sau extraordinare de natură a obține repararea dreptului de acces la justiție care i-a fost încălcat prin aplicarea acestor dispoziții procedurale, fapt care prezintă relevanță nu doar din perspectiva evidențierii caracterului grav al neglijenței, dar și din perspectiva concluziei conform căreia nerespectarea acestei dispoziții legale se circumscrie conținutului abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a și art. 99/1 din Legea nr. 303/2004.

Astfel, pentru toate considerentele expuse, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, fiind întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a II-a din Legea nr.303/2004.

Pârâta, personal, arată că susține integral apărările sale formulate prin întâmpinare, împreună cu actele depuse în dovedire la dosar, precizând că a recunoscut săvârșirea abaterii disciplinare și a explicat circumstanțele în care s-a întâmplat, lăsând la aprecierea Secției modul de soluționare a cauzei.

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători sub nr. 37/J/2015, Inspekția Judiciară a solicitat secției ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtei R.G.- judecător în cadrul Judecătoriei C., pentru

săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) cu aplicarea art.99¹ alin.(2) din același act normativ .

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că doamna judecător a încălcat cu gravă neglijență dispozițiile prevăzute de art.340 alin.(1) din Codul de procedură penală potrivit cărora termenul de introducere a plângerii împotriva soluțiilor de clasare sau renunțare la urmărire penală este de 20 de zile și începe să curgă de la data comunicării ordonanței prin care procurorul ierarhic superior a respins plângerea formulată conform art.339 împotriva acestor acte ale procurorului.

S-a mai arătat că doamna judecător și-a încălcat obligația de a asigura supremația legii și de a respecta drepturile recunoscute de lege persoanelor care participă la procedurile judiciare, prin nesocotirea dispozițiilor procesuale menționate anterior, dar și prin ignorarea normelor de procedură cuprinse în art.269 alin.2 Cod procedură penală vizând modul de calcul al termenului pe zile.

S-a apreciat că sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) cu aplicarea art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență.

În drept, Inspecția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3), art. 45 alin. (2) și art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În dovedirea acțiunii, Inspecția Judiciară a administrat probele cu înscrisuri și martori.

Pârâta judecător a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii disciplinare ca neîntemeiată.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

În întâmpinare se arată că la data de 10 martie 2015 a fost înregistrată plângerea formulată de petenții D.F. și D. D. D., împotriva Ordonanței nr. ____/P/2014 din 16.12.2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria C., prin care petenții solicitau admiterea plângerii, desființarea ordonanței și trimiterea cauzei la procuror în vederea începerii urmăririi penale împotriva suspectului P.B.A..

Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței sub nr. ____/____/2015, iar la momentul procesării cererii s-a constatat că nu se poate concepta intimatul, întrucât adresa de domiciliu a acestuia nu figura în cerere.

Prin rezoluția din data de 11.03.2015 s-a solicitat Parchetului de pe lângă Judecătoria C., conform disp. art. 341 alin.(2) și (3) C.P.P., să comunice instanței dosarul ____/P/2014(____/P/2014), atașând solicitării și copia plângerii petenților.

Pârâta a arătat că nu a solicitat Parchetului de pe lângă Judecătoria C. să-i comunice și dosarul privind plângerea adresată procurorului ierarhic superior, pentru că nu putea fi identificat numărul acestuia din plângerea formulată.

A mai arătat că la data de 16 martie 2015 s-a înregistrat pe rolul instanței o altă plângere din partea petentului D.. D. D., depusă prin corespondență și neînsoțită de niciun document.

Aceasta a fost înregistrată pe rolul instanței sub nr. ____/____/2015, iar cu ocazia procesării s-a constatat că nu pot fi conceptate părțile, întrucât nu exista adresa de domiciliu a petentului, nici numele sau domiciliul intimaților. Nici această plângere nu cuprindea numărul ordonanței procurorului ierarhic superior, singurele informații oferite de petent, fiind calitatea sa de parte vătămată în dosarul nr. 363/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria C..

Prin Rezoluția din 17 martie 2015 s-a dispus, conf art. 341 C.p.p.,

comunicarea plângerii către Parchetul de pe lângă Judecătoria C. solicitând transmiterea dosarului.

Pârâta a arătat că nici de această dată nu a solicitat transmiterea dosarului procurorului ierarhic superior, pentru că nu cunoștea numărul lucrării acestuia.

De asemenea, a arătat că, la momentul redactării celor două rezoluții către Parchet a apreciat că Parchetul va identifica și înainta instanței ambele dosare aferente fiecărei plângeri sau măcar informații despre acestea, așa cum procedaseră și în alte situații.

Prin adresa nr. ___/P/2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria C., depusă la instanță la data de 17 martie 2015, a fost înaintat dosarul nr. ___/P/2014, iar prin adresa nr. ___/P/2014 a Parchetului, înregistrată la instanță la 20 martie 2015 a fost comunicat dosarul nr. ___/P/2014.

Întreaga ședință din 29 aprilie 2015 i-a fost adusă la studiu de grefiera de ședință la data de 27 aprilie 2015, iar în prima zi s-a ocupat de studiul unei bune părți din cauzele civile aflate pe rol, cu precădere a dosarului nr. ___/___/2013*, dosar având ca obiect constatarea nulității unor acte de punere în posesie emise de Comisia Locală de Fond Funciar. Alături de acesta, după cum se observă pe listele de ședință, mai existau 14 dosare civile cu obiecte variate, 5 dosare de cameră de consiliu și 3 dosare de cameră preliminară.

Din cauza unor dureri puternice în zona maxilarului nu a observant că Parchetul nu i-a comunicat la nici o plângere ambele dosare penale formate, ci unul singur și a calculat eronat termenul de formulare a plângerii, condiserându-l tardiv, raportându-mă la dovada de comunicare a ordonanței procurorului de caz.

În jurul orelor 12-12,15 a părăsit sediul instanței și a plecat la dentist,

[REDACTED] [REDACTED]
pentru că nu mai puteam suporta durerea, iar a doua zi, în ședința de judecată, a observat cererile pentru lipsă de apărare transmise de petent la instanță după plecarea sa.

A respins această cerere întrucât nu exista posibilitatea deschiderii ședinței într-o altă zi decât cea obișnuită de ședință și a acordat cuvântul pe excepția tardivității.

Se arată că din dispoziția președintelui instanței, grefierii de ședință care solicită compartimentului IT deschiderea ședinței de judecată în altă zi decât cea planificată, trebuie să întocmească referate justificative.

Pârâta solicită să se înlăture din probatoriu depoziția doamnei președinte O.A.N., ca fiind pârținitoare, întrucât caracterizarea efectuată se circumscrie mai degrabă noțiunii de evaluare a activității sale în pofida faptului că doamna președinte este în stare de incompatibilitate, dar și în pofida faptului că pârâta este membru al comisiei de evaluare, fiind la rândul său evaluată de doamna președinte a Tribunalului A..

Apreciază că, singura posibilitate pe care o avea la acel moment și pe care în mod cert ar fi adoptat-o, dacă n-ar fi avut capacitatea de decizie afectată de suferință și nesomn, era aceea de a amâna pronunțarea o săptămână.

Susține că această eroare este singulară, neconstituind o practică a sa în materia plângerilor împotriva soluțiilor Parchetului și nefiind determinată de necunoașterea dispozițiilor art. 269 C.pr.pen., ci de starea precară în care se afla în acele momente și care i-a diminuat capacitatea de concentrare.

Mai arată că dacă se pornește de la premisa că vinovăția, în toate formele ei, reprezintă atitudinea psihică a persoanei față de fapta sa și de urmările acesteia,

rezultă că starea mai sus descrisă, ce i-a limitat capacitatea de analiză și sinteză, ar trebui să conducă la diminuarea vinovăției sale.

A mai precizat că lucrează ca magistrat de 20 de ani, timp în care nu a fost niciodată sancționată.

În declarația dată în fața secției, pârâta a reluat susținerile din întâmpinare, arătând că și-a dat seama că petentul a formulat plângere la primul procuror, așa cum rezultă din conținutul plângerilor adresate instanței, însă nefiind precizat nici un număr de dosar nu a știut ce să ceară.

Secția a încuviințat și administrat pentru ambele părți proba cu înscrisuri.

Din analiza materialului probator administrat în cauză, secția reține următoarele:

La data de 26.06.2015 petiționarul D.D.D., judecător în cadrul Judecătoriei P., a solicitat efectuarea de verificări prealabile sub aspectul săvârșirii de către doamna judecător G.R. din cadrul Judecătoriei C. a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a și art. 99/1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată.

În cuprinsul sesizării, petiționarul D.D.D. a apreciat că doamna judecător G.R. a interpretat cu rea-credință dispozițiile art.341 Cod de procedură penală și art. 339 – 340 Cod procedură penală, punându-l „în situația de a nu avea acces la un proces echitabil și acces la o instanță, întrucât potrivit dreptului intern în materie, dispozițiilor din C.E.D.O. și jurisprudenței acesteia, tardivitatea în aceste proceduri judiciare, potrivit înscrisurilor atașate, nu există”.

Petiționarul a menționat că doamna judecător „are grave probleme de cunoaștere a legii, de vreme ce calculează tardivitatea la instanță în funcție de

comunicarea soluției procurorului de caz”.

Potrivit petiționarului, „doamna judecător trebuia să constate, dacă era de bună credință”, că a fost respectată procedura prevăzută de art. 339 și 340 Cod procedură penală, iar plângerile formulate „erau actuale, în sensul că trebuiau judecate pe fond”.

În concluzie, petiționarul a apreciat că „atâta vreme cât doamna judecător a aplicat în aceste cauze soluții vădit greșite, a interpretat cu rea-credință dispozițiile legale, încălcându-se astfel dreptul de a avea acces la un proces echitabil și de a avea acces efectiv la o instanță, sunt întrunite în această cauză elementele constitutive ale abaterii disciplinare mai sus menționate”.

În cauză au fost efectuate verificări prelabile care au condus la constatarea existenței indiciilor de săvârșire a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a și art. 99/1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și cu modificările ulterioare, de către doamna judecător R.G..

Ca atare, prin rezoluția din 22.09.2015 s-a dispus începerea cercetării disciplinare împotriva doamnei judecător R.G.din cadrul Judecătoriei C..

Cercetarea disciplinară a fost efectuată în perioada 15 - 16 octombrie 2015, la sediul Judecătoriei C..

În cursul cercetării disciplinare, după ce i-au fost prezentate magistratului toate actele dosarului conținând verificările prelabile efectuate în cauză, doamna judecător a fost ascultată de către inspectorii judiciari și a propus probe în apărare, care au fost administrate în mod direct și nemijlocit, astfel cum rezultă din procesele-verbale întocmite în cursul acestei proceduri, în același timp fiind administrate probe din oficiu de către inspectorii judiciari.

În cursul cercetării diciplinare doamna judecător R.G.a invocat mai multe

aspekte în apărare, după cum urmează:

Sub un prim aspect, doamna judecător a susținut că nici una dintre plângerile petentului D.D.D. nu cuprindea adresele intimaților și nici soluțiile dispuse de Parchet.

Potrivit doamnei judecător R.G., plângerea, obiect al dosarului ____/____/2015, cuprindea doar numărul ordonanței procurorului de caz, nu și numărul ordonanței prim-procurorului prin care a fost rezolvată plângerea petentului, motiv pentru care, la data de 17.03.2015, a „dispus rezoluția reglementată de art. 341 Cod procedură penală” și a „comunicat plângerea la Parchet în ideea că Parchetul va trimite dosarul de urmărire penală și astfel, vor fi complinite toate lipsurile din materialul de urmărire penală”.

Același procedeu l-a aplicat și în dosarul nr. ____/205/2015, având același petent, pe D.D.D., fără adresa petentului și fără adresa sau numele intimatului și de asemenea, cuprinzând doar numărul dosarului procurorului de caz.

Doamna judecător a ținut să menționeze că nu a mai avut contact cu nici unul dintre aceste două dosare până în ziua în care a primit ședința spre studiu, adică în 27.04.2015.

În această primă zi, potrivit doamnei judecător, și-a studiat în mare măsură dosarele civile, iar în ziua următoare „s-a trezit cu o nevralgie maxilară infernală; i s-a umflat o măsea și o dureaua îngrozitor tot maxilarul”.

În aceste condiții, și-a „văzut în mare viteză restul de dosare, printre care și cele două dosare penale”, după care a plecat la dentist, care i-a prescris tratament.

A doua zi, în ședință, a invocat excepția tardivității în ambele dosare.

Potentul nu s-a prezentat, nu a avut apărător, intimații au fost prezenți, procurorul a pus concluzii de admitere, iar intimații au lăsat soluționarea excepției la

aprecierea instanței.

Doamna judecător, potrivit propriilor susțineri, a observat în ședința de judecată, că existau în ambele dosare cereri de amânare formulate de către petent, însoțite de listele de ședință care făceau dovada că petentul nu se putea prezenta, fiind programat în ședințe de judecată, însă a arătat că din cererile formulate a înțeles că solicită termen în altă zi de judecată decât ziua de miercuri.

A respins cererile petentului, „apreciind că acesta avea posibilitatea să își ia apărător și, în același timp, luând în considerare dispoziția președintelui instanței”, care nu permite deschiderea unor noi poziții în Ecris în altă zi decât cea în care judecătorii sunt programați în ședință (cum este cazul doamnei judecător R., pentru ziua de miercuri a săptămânii).

Pe de altă parte, doamna judecător R.G.a menționat că știa că există posibilitatea tehnică de a solicita deschiderea unei noi poziții în Ecris pentru alte zile decât cele de ședință programate la începutul anului, pentru motive justificate, însă nu înțeles să solicite acest lucru.

Doamna judecător a admis, fără rezerve, că în cele două cauze, a „calculat tardivitatea de la comunicarea soluției procurorului de caz”, fără a observa că această soluție nu este cea a procurorului ierarhic superior.

De asemenea, a subliniat că aceasta este culpa sa și își face reproșuri pe acest considerent, arătând că nu a intenționat să îi facă rău petentului.

Referitor la situația de fapt, secția reține următoarele:

1. Domnul judecător D.D.D. a înregistrat la Parchetul de pe lângă Judecătoria C. o plângere penală îndreptată împotriva suspectului C.A.F. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 228 alin.1 Cod penal (art. 208 alin.1 din vechiul

Cod penal) cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Prin ordonanța din 8.04.2014 s-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracțiunea de furt, prevăzută și pedepsită de art.228 alin.1 noul Cod penal (art.208 alin.1 Codul penal de la 1968) cu aplicarea art. 5 din Codul penal, reținându-se că, în cursul lunii august 2011, persoanei vătămate D.D.D. i-a fost sustrasă o poartă metalică de pe proprietatea sa din comuna D., jud. A..

Prin ordonanța procurorului din 15.05.2014 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul C.A.F., apreciindu-se că, din actele de urmărire penală efectuate au rezultat probe temeinice care au condus la bănuiala legitimă că fapta pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale a fost săvârșită de către suspect.

Prin încheierea din 21.10.2014 a Judecătoriei C. s-a dispus desființarea ordonanței nr. ____/P/2014 și trimiterea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria C., pentru a fi pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpat.

Ulterior, prin ordonanța nr. ____/P/2014 din 15.01.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria C. s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect infracțiunea de furt cu privire la suspectul C.A.F., constatându-se că, deși existența faptei și săvârșirea acesteia de către suspect sunt confirmate, mama suspectului a înlocuit poarta sustrasă de pe proprietatea persoanei vătămate cu o alta, iar suspectul a recunoscut și regretat săvârșirea faptei.

Astfel, având în vedere că suspectul care nu a mai fost condamnat penal, a recunoscut și regretat săvârșirea faptei, ținând cont de faptul că prejudiciul produs prin fapta de furt a fost unul redus, fiind acoperit în totalitate, precum și de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 255/2013, conform căroră „atunci când, în cursul procesului, se constată că în privința unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

penal sunt aplicabile dispozițiile art. 18/1 din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea (...) în condițiile Codului de procedură penală”, s-a dispus clasarea cauzei.

Această ordonanță i-a fost comunicată persoanei vătămate D.D.D. la data de 27.01.2015.

La data de 13.02.2015, persoana vătămată a formulat plângere la prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria C., iar prin Ordonanța nr. ____/II/2/2015 din 18.02.2015 s-a dispus respingerea plângerii, fiind menținută Ordonanța procurorului nr. ____/P/2014.

Această din urmă soluție a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria C. a fost comunicată persoanei vătămate la data de 26.02.2015.

La data de 16.03.2015 a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei C. plângerea persoanei vătămate D.D.D. întemeiată pe dispozițiile art. 340 Cod de procedură penală, sub numărul ____/____/2015, repartizată spre soluționare doamnei judecător G.R..

La data de 28.04.2015, cu o zi înaintea termenului de judecată (stabilit pentru 29.04.2015), persoana vătămată D.D.D. a formulat o cerere de amânare a cauzei pentru o altă zi a săptămânii, susținând că dorește să fie prezent și făcând dovada imposibilității obiective de prezentare prin atașarea listei de ședință de la Judecătoria P. .

Astfel cum rezultă din practica încheierii de ședință din 29.04.2015, cererea de amânare a persoanei vătămate a fost respinsă de către doamna judecător R.G., cu motivarea că „petentul avea posibilitatea să-și angajeze apărător”.

Prin încheierea din data de 29.04.2015 pronunțată de către doamna

15

_____ judecător G.R. în dosarul nr. 1066/_____/2015, definitivă, s-a dispus, în baza art. 341 alin.6 lit. a) Cod de procedură penală respingerea ca tardivă a plângerii formulate de către petent, arătându-se în considerentele hotărârii că ordonanța de clasare dispusă la data de 15.01.2015 în dosarul penal nr. ____/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria C. i-a fost comunicată petentului la data de 30.01.2015.

Instanța a mai reținut că, potrivit dispozițiilor art. 339 Cod procedură penală, în cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea actului prin care s-a dispus soluția, or, în cauza de față, plângerea petentului s-a depus la instanță la data de 16.03.2015, cu depășirea termenului de depunere prevăzut de dispozițiile art. 339 Cod procedură penală.

2. Tot la Parchetul de pe lângă Judecătoria C., sub numărul ____/P/2014, petiționarul D.D.D. a înregistrat o altă plângere penală împotriva numiților P.A.B., P-M- și P.I.V. pentru comiterea infracțiunii de distrugere prevăzute de art. 253 din Noul Cod penal.

Prin ordonanța nr. ____/P/2014 din 16.12.2014, Parchetul de pe lângă Judecătoria C. a dispus clasarea cauzei, reținându-se incidența cazului de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzut de art. 16 lit. b), în condițiile în care s-a constatat că fapta de distrugere nu a fost săvârșită cu intenție, deci cu forma de vinovăție prevăzută de textul de lege.

Această ordonanță i-a fost comunicată persoanei vătămate D.D.D. la data de 16.01.2015, împotriva căreia acesta a formulat plângere la prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul A., iar prin ordonanța nr. ____/II/2/2015 din 09.02.2015 s-a dispus respingerea plângerii, fiind menținută ordonanța

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

procurorului nr. ____/P/2014 din 16.12.2014.

Soluția adoptată de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul A. a fost comunicată persoanei vătămate la data de 22.02.2015.

La data de 10.03.2015 a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei C. plângerea persoanei vătămate D.D.D. întemeiată pe dispozițiile art. 340 Cod de procedură penală, sub numărul 988/____/2015, repartizată spre soluționare doamnei judecător G.R..

La data de 28.04.2015, cu o zi înaintea termenului de judecată (stabilit pentru 29.04.2015), persoana vătămată D.D.D. a formulat o cerere de amânare a cauzei pentru o altă zi a săptămânii, susținând că dorește să fie prezent și făcând dovada imposibilității obiective de prezentare prin atașarea listei de ședință de la Judecătoria P..

Astfel cum rezultă din practica încheierii de ședință din 29.04.2015, cererea de amânare a persoanei vătămate a fost respinsă de către doamna judecător R.G., cu motivarea că „petentul avea posibilitatea să-și angajeze apărător”.

Prin încheierea din data de 29.04.2015 pronunțată de către doamna judecător G.R. în dosarul nr. ____/____/2015, definitivă, s-a dispus, în baza art. 341 alin.6 lit. a) Cod de procedură penală respingerea ca tardivă a plângerii formulate de către petent, arătându-se în considerentele hotărârii că ordonanța de clasare dispusă la data de 16.12.2014 în dosarul penal nr. ____/P/2014 al Parchetului de pe lângă Judecătoria C. i-a fost comunicată petentului la data de 16.01.2015.

Instanța a mai reținut că, potrivit dispozițiilor art. 339 Cod procedură penală, în cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire,

plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția; or, în cauza de față, plângerea petentului s-a depus la instanță la data de 10.03.2015, cu depășirea termenului de depunere prevăzut de dispozițiile art. 339 Cod procedură penală.

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”, iar conform prevederilor art. 99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, „Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Textul prevăzut de art. 99¹ din Legea nr. 303/2004, modificată, în care legiuitorul definește reaua-credință și grava neglijență, circumscrie sfera încălcării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, care produc o vătămare gravă a drepturilor și intereselor părților.

Din punctul de vedere al laturii obiective, secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Textul prevăzut de art. 99/1 din Legea nr. 303/2004, modificată, în care legiuitorul definește reaua-credință și grava neglijență, circumscrie sfera

încălțării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, care produc o vătămare gravă a drepturilor și intereselor părților.

Neglijența gravă este una ce nu poate fi pusă la îndoială, este „neîndoielnică”, după cum cere imperativ legiuitorul: neglijența este una vădită și ea este dată de însăși normele încălcate prin fapta pârâtului.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice unei răspunderi disciplinare, și anume: existența faptei ilicite, a urmării acesteia – în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârâtă, prin exercitarea funcției de judecător, raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Prin urmare, numai îndeplinirea cumulativă a acestor condiții și inexistența unor cauze de exonerare legitimează angajarea răspunderii disciplinare.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, Secția reține următoarele:

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte, este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălțării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale.

Obligația profesională a fiecărui judecător de a cunoaște dispozițiile legale și de a le aplica corespunzător este prevăzută expres în art. 4 alin.(1) din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și art. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.387/2005 republicată și modificată, potrivit căruia judecătorii au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, să respecte prevederile legale și ale regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Conduita profesională a doamnei judecător trebuie privită din perspectiva prevederilor procesual penale generale/speciale care guvernează modul de soluționare al cauzelor.

Raportat la obiectul prezentului dosar, Secția reține că potrivit dispozițiilor prevăzute de **art. 336 alin.1 Cod procedură penală**, orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime.

Potrivit dispozițiilor **art. 338 Cod procedură penală**, procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea un exemplar al ordonanței.

Dispozițiile **art.339 din Codul de procedură penală**, prevăd că plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror (...) se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al parchetului.

De asemenea, **art.340 alin.1 din Codul de procedură penală** prevede că persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la judecată,

[REDACTED] dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă **conform art. 339**, poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența și judece cauza în primă instanță.

În procedura reglementată în **art. 340 Cod de procedură penală** se verifică numai legalitatea și temeinicia soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală dată de procurorul de caz, fără a fi examinată soluția procurorului ierarhic superior sub aspectul legalității ori temeiniciei, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut că soluționarea plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 339 Cod procedură penală de către procurorul ierarhic superior reprezintă doar o procedură obligatorie prealabilă, prevăzută de lege, pentru exercitarea plângerii în condițiile art. 340 Cod procedură penală.

Potrivit **art.340 alin.1 Cod procedură penală**, termenul de introducere a plângerii împotriva soluțiilor de clasare sau renunțare la urmărire penală este de 20 de zile și începe să curgă de la data comunicării ordonanței prin care procurorul ierarhic superior a respins plângerea formulată conform **art.339** împotriva acestor acte ale procurorului.

De asemenea, potrivit **art.269 alin.(1) Cod procedură penală**, la calcularea termenelor procedurale se pornește de la ora, ziua, luna sau anul prevăzut în actul care a provocat curgerea termenului, în afară de cazul când legea dispune altfel.

Potrivit **art.269 alin.(2) Cod procedură penală** la calcularea termenelor pe zile nu se socotește ziua de la care începe să curgă termenul și nici ziua în care acesta se împlinește.

În cele două cauze expuse anterior, doamna judecător R.G. a nerespectat

dispozițiile prevăzute de art.269, art. 339 și 340 din Codul de procedură penală, dispoziții ce reglementează procedura de soluționare a plângerilor formulate împotriva actelor procurorului, precum și modul de calcul al termenelor pe zile.

Astfel, doamna judecător R.G. nu a făcut aplicarea în cauză a dispozițiilor prevăzute de art.340 alin.(1) din Codul de procedură penală potrivit cărora termenul de 20 de zile se calculează de la data la care i-a fost comunicată petentului soluția de respingere a plângerii de către procurorul ierarhic superior și nu a verificat dacă petentul a urmat procedura prevăzută de art.339 din Codul de procedură penală pentru a constata respectarea/nerespectarea acestui termen de 20 de zile.

Soluțiile ce se impuneau a fi fost pronunțate în cauză erau diferite, în funcție de faptul dacă petentul formulase plângere la procurorul ierarhic, dacă procurorul ierarhic se pronunțase în termen și respectiv comunicase soluția petentului, datele de la care începea să curgă termenul de 20 de zile fiind diferite.

Ignorând aceste dispoziții legale și având o dată de pornire eronată în calculul termenului de 20 de zile, doamna judecător R.G.a aplicat în mod greșit și dispozițiile art.269 din Codul de procedură penală ce reglementează modul de calcul al termenului pe zile.

Față de aceste considerente Secția apreciază că fapta pârâtei, astfel cum a fost descrisă anterior, se circumscrie elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul laturii subiective se reține că forma de vinovăție este definită abstract de legiuitor la art. 99 indice 1, alin. 2: „Există gravă neglijență atunci

când judecătorul, în speșă, pârâta – doamna judecător R.G.– nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care un anumit om o are față de o anumită faptă și față de urmările acesteia; ea nu este ceva generic, ideal, abstract, ci, dimpotrivă, ceva concret, manifestat în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de făptuitorul ei. Culpă gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, pe care nici omul cel mai puțin avizat nu l-ar comite.

Acest criteriu trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta. Verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor în care a trebuit să lucreze magistratul.

Secția reține că vinovăția pârâtei judecător în săvârșirea faptei este dovedită și rezultă din modul în care aceasta a înțeles să gestioneze ședințele de judecată, să-și îndeplinească obligația de a studia cauzele cu care a fost investită și să facă aplicarea dispozițiilor legale ce se impuneau pentru soluționarea cauzelor.

În același sens, vinovăția pârâtei rezultă din conduita pasivă adoptată pe parcursul soluționării cauzelor expuse mai sus, atitudinea psihică a acesteia față de acțiunile sale, fiind aceea de prevedere a rezultatelor faptelor pe care, chiar dacă nu le-a urmărit, a acceptat producerea lor.

Caracterul grav și neîndoielnic al încălcării normelor de drept menționate anterior rezultă din natura imperativă și clară a normelor procedurale în discuție, care nu implică interpretări diferite, precum și din incidența frecventă în practică a

acestor dispoziții legale. Modul în care doamna judecător R.G.a făcut aplicarea în cauză a acestor dispozițiilor legale este lipsit de orice justificare din perspectiva dispozițiilor procedurale aplicabile, fiind vorba de o încălcare evidentă a legii.

Normele indicate în art. 269, 339 și 340 Cod procedură penală, sunt norme imperative, de procedură penală, instituite de legiuitor pentru asigurarea unui cadru strict, disciplinat al procesului penal, aceste norme fiind obligatorii nu numai pentru părțile implicate în proces, dar și pentru judecătorul care are în competență soluționarea cauzei.

Din probele administrate în cauză rezultă că, în perioada 2013 – 2015, în nici unul dintre dosarele cu același obiect precum cel din cele cauzele analizate, doamna judecător nu a analizat problema respectării sau nu a termenelor prevăzute de art. 399 și 340 Cod procedură penală (ori termenele reglementate în Codul anterior de procedură penală).

În acest sens, au fost verificate următoarele dosare: ____/____/2013; ____/____/2013; ____/____/2014; ____/____/2014; ____/____/2014; ____/____/2014; ____/____/2014; ____/____/2014; ____/____/2014 și ____/____/2014.

De asemenea, a fost verificată practica întregii instanțe, pentru aceeași perioadă (2013 – 2015), cu privire la aspectul supus analizei și care formează obiect al prezentului dosar, constatându-se că, doar în alte două dosare, plângerile au fost respinse ca tardive, judecătorii cauzelor raportându-se în mod corect la termenul reglementat de legiuitor pentru ca partea interesată să se poată plânga la instanță/judecătorul de cameră preliminară împotriva soluției procurorului ierarhic superior de menținere a ordonanței procurorului de caz.

Apărările formulate de pârâtă în justificarea faptei sunt neîntemeiate.

Astfel, faptul că în data de 27.04.2015 doamna judecător R.G.a avut probleme de sănătate, în sensul că a durut-o măseaua, nu are relevanță asupra modului în care aceasta a înțeles să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, să respecte prevederile legale și ale regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Așa cum recunoaște chiar pârâta, la data de 17.03.2015, aceasta a solicitat prin rezoluție, în ambele dosare, de la Parchetul de pe lângă Judecătoria C. dosarele în care se pronunțaseră cele două ordonanțe împotriva cărora se formulase plângere.

Faptul că petenții formulară plângere împotriva soluției la procurorul ierarhic superior, rezulta din conținutul plângerilor cu care fusese sesizată instanța.

Astfel, în plângerea formulată în dosarul nr. ____/P/2014, se arată că "în mod nelegal primul procuror H.D. soluționează plângerea îndreptată împotriva soluției procurorului de caz după ce își soluționează singur recuzarea, care a fost formulată prin însăși plângerea îndreptată împotriva ordonanței procurorului de caz... primul procuror trebuia să disjunga cererea de recuzare și s-o trimită organului judiciar competent".

De asemenea, în plângerea formulată în dosarul nr. ____/P/2014 se arată că "până și primul procuror Ș. în ordonanța sa acceptă până la urmă existența acestor probe dar nu vede cum acestea ar putea fi coroborate".

Având în vedere că procedura formulării plângerii la procurorul ierarhic superior era obligatorie, pârâta avea obligația să stabilească dacă s-a formulat sau nu plângere, dacă plângerea a fost sau nu soluționată în termen, precum și dacă nu a fost soluționată de procurorul ierarhic superior, soluțiile ce se impuneau a fi pronunțate fiind diferite.

În acest sens, încă de la data de 17.03.2015, pârâta putea solicita relații de

[REDACTED]

la petenți cu privire la numărul ordonanțelor adoptate de procurorul ierarhic superior sau să solicite parchetului să se facă verificări și să se înainteze dosarul cu dovezile de comunicare ale ordonanțelor.

Faptul că pârâta a calculat termenul de 20 de zile de la data comunicării ordonanței procurorului de caz a fost consecința modului defectuos și superficial în care aceasta a înțeles să-și exercite atribuțiile de serviciu constând în studierea dosarelor cu care a fost investită, atât la data de 17.03.2015, cât și la datele de 28 și 29.04.2015.

Problema de sănătate invocată de pârâtă nu a existat în datele de 17.03.2015 și 29.04.2015, când a avut loc ședința de judecată. În ședința de judecată doamna judecător avea posibilitatea, prin verificarea actelor aflate la dosar să constate lipsa ordonanțelor procurorului ierarhic superior. Totodată, acest lucru putea fi constatat și cu ocazia deliberării, când judecătorul are obligația să adopte hotărârea în baza probele aflate la dosar.

Modul în care pârâta a înțeles să studieze cauzele cu care a fost investită întărește percepția unei conduite neglijente, constând în aceea că doamna judecător s-a limitat la observarea actului de procedură al comunicării, fără a studia temeinic și înscrisurile la care se referă acesta.

Toate aceste împrejurări, duc la concluzia că prin studierea superficială a cauzelor, respectiv prin lipsa de rigoare de care pârâta a dat dovadă în mod repetat, au fost încălcate exigențele și regulile aplicabile funcției de magistrat, care presupun prudență și diligență în exercitarea lor.

Pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, cel al „omului diligent” care este unul obiectiv,

[REDACTED]
completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la segmentul de activitate pe care îl presupune înfăptuirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de înfăptuire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, pârâta R.G., prin modul în care a înțeles să-și exercite funcția de judecător, nu a dat dovadă de diligență și nu a acționat în sensul respectării dispozițiilor legale care reglementează procedura soluționării plângerii împotriva actelor procurorului.

În acest context, o abordare riguroasă a cauzei deduse judecății ar fi permis doamnei judecător R.G.să observe că petenții au formulat plângere împotriva celor două ordonanțe, soluțiile adoptate de procurorii ierarhici superiori fiind comunicate ulterior datelor de 30.01.2015, respectiv 16.01.2015, la care s-a raportat magistratul în soluționarea excepției de tardivitate.

Cu ocazia audierii în fața instanței, pârâta a arătat că la data de 17.03.2015, când a emis rezoluțiile prin care solicita dosarele de la parchet, a constatat din lecturarea celor două plângeri că petenții fac vorbire de plângerea formulată la procurorul ierarhic, însă având în vedere că nu era indicat niciun număr de dosar nu a știut ce să solicite.

Această apărare a pârâtei urmează a fi înlăturată având în vedere că nu poate fi invocată propria culpă în justificarea unei acțiuni ilicite.

Modalitatea greșită în care pârâta a înțeles să facă aplicarea dispozițiilor prevăzute de art.339 și 340 din Codul de procedură penală rezultă și din faptul că în loc să facă demersuri pentru a atașa la dosar ordonanțele procurorului ierarhic superior, pârâta a respins cererea de amânare a cauzelor formulate de pârât și a invocat

[REDACTED] [REDACTED]
din oficiu excepția de tardivitate a formulării plângerii, rămânând în pronunțare.

Faptul că pârâta a ignorat normele de procedura aplicabile în materia plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată, rezultă și din motivarea celor două încheieri.

Astfel, în ambele încheieri pronunțate la data de 29.04.2015, se arată că „ordonanța de clasare a fost comunicată petentului la data de...” și că „potrivit dispozițiilor art.339 alin.(4) ind.1 Cod procedură penală, în cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția”.

În conținutul celor două încheieri nu se face vorbire de dispozițiile prevăzute de 339 alin.(1), respectiv art.340 din Codul de procedură penală, care se referă la plângerea formulată împotriva măsurilor sau actelor procurorului la procurorul ierarhic superior, urmată de plângerea la judecătorul de cameră preliminară, ci au fost invocate dispozițiile ce reglementează termenul de formulare a plângerii împotriva soluției procurorului de caz.

În ce privește volumul de activitate, din probele administrate rezultă că în data de 29.04.2015 doamna judecător R.G.a avut pe rol 23 de dosare, dintre acestea 15 fiind dosare de fond, 3 dosare în camera preliminară și 5 dosare în camera de consiliu. Doamna judecător R.G. intră în ședință de judecată o dată pe săptămână, în ziua de miercuri, iar joi are un complet în camera de consiliu cu obiect asociații și fundații, complet în care are pe rol între 3 și 5 cauze.

Prin urmare, secție reține că volumul de activitate al doamnei judecător este unul redus, numărul mai mare fiind dat de încuviințările de executare silită.

În ședința de judecată din 29.04.2015, doamna judecător a soluționat un

număr de 4 dosare în ședință publică și 2 dosare în cameră preliminară (cele două prezentate anterior), iar investițiile – potrivit propriilor susțineri – le-a „făcut cu o zi înainte”, situație în raport de care nu se poate susține că nu a existat timpul suficient pentru studierea temeinică a cauzelor cu ocazia deliberării.

Cu privire la condiția producerii unei consecințe grave asupra înfăptuirii actului de justiție, determinată de încălcarea unor îndatoriri profesionale, urmează a se observa că, prin respingerea ca tardivă a plângerii împotriva rezoluției procurorului, petiționarului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil consacrat în art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în modalitatea îngrădirii accesului la justiție.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este constantă în acest sens, statuându-se că, prin respingerea ca tardivă a unei căi de atac prevăzute de lege, deși aceasta a fost introdusă în termenul prevăzut de lege, se încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat prin art. 6, prin negarea dreptului de acces la justiție.

Negarea dreptului petiționarului privind accesul la justiție nu poate fi eliminat din contextul în care i-a fost negat însuși dreptul la apărare, prin respingerea singurei cereri de amânare pe acest considerent, ceea ce l-a lipsit de beneficiul exigențelor pe care le presupune procesul echitabil din perspectivă contradictorialității, fiind, cu alte cuvinte, lipsit de posibilitatea de a se apăra în raport cu excepția tardivității invocată din oficiu de către instanță.

Prin respingerea de către doamna judecător R.G.a dreptului petentului de a participa la proces și de a-și face apărări în raport cu excepțiile invocate din oficiu și care au constituit chiar temeiul respingerii dreptului la un proces echitabil, nu i s-a îngăduit petentului să participe în mod egal la prezentarea, argumentarea,

[REDACTED]

discutarea și combaterea susținerilor celorlalte părți, ale procurorului sau chiar ale instanței, în scopul stabilirii adevărului.

În aceste context, este evident că petiționarul nu are beneficiul unei căi de atac ordinare sau extraordinare de natură a obține repararea dreptului de acces la justiție, care i-a fost încălcat prin ignorarea dispozițiilor procedurale menționate anterior, iar justificările doamnei judecător (volum de activitate ori durerea de măsese) nu pot prima în raport cu superficialitatea manifestată în studierea actelor dosarelor ori ale dispozițiilor legale, cu ignorarea consecințelor deosebit de grave pe care o astfel de indiferență a unui magistrat le poate cauza și nu pot fi reținute ca justificări pertinente și suficiente în aprecierea unei culpe scuzabile.

Față de toate aceste circumstanțe, **Secția, cu majoritate**, apreciază că fapta doamnei judecător R.G.nu se circumscrie unei culpe scuzabile, de natură a înlătura răspunderea disciplinară a acesteia.

În consecință, **Secția, cu majoritate**, constată, din probatoriul administrat în cauză, că fapta pârâtei care a încălcat cu gravă neglijență dispozițiile prevăzute de art.340 alin.(1) din Codul de procedură penală potrivit căroră termenul de introducere a plângerii împotriva soluțiilor de clasare sau renunțare la urmărire penală este de 20 de zile și începe să curgă de la data comunicării ordonanței prin care procurorul ierarhic superior a respins plângerea formulată conform art.339 împotriva acestor acte ale procurorului, precum și ale art.269 din Codul de procedură penală prin stabilirea unei date de pornire eronate în calculul termenului de 20 de zile întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004.

La individualizarea sancțiunii, ce va fi aplicată în condițiile art. 100 din

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, Secția va avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă precum și consecințele faptei săvârșite de pârâta judecator.

Astfel, se va avea în vedere că valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la realizarea activității de justiție, în sensul larg al acestei noțiuni, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii, a organelor judiciare și îndeplinirea corectă a actului de justiție, pe planul raportului juridic de muncă, aceste relații transpunându-se în obligații și îndatoriri profesionale ale judecătorilor, stabilite prin legi și regulamente.

Modul în care doamna judecător R.G.s-a manifestat trebuie examinat și din perspectiva problemei lipsei de încredere cu care se confruntă sistemul judiciar de foarte multă vreme, de natură a-i afecta grav autoritatea și aparența de imparțialitate. Or, în mod evident, un judecător cunoaște mai bine ca oricine riscurile pe care le prezintă adoptarea unui comportament de natură a avea un impact negativ asupra prestigiului justiției și, implicit, asupra bunei desfășurări a actului de justiție.

Raportat la segmentul de activitate pe care îl presupune îndeplinirea actului de justiție, etalonul ar trebui să fie cel al „magistratului diligent” care acționează cu grijă față de interesul public de îndeplinire a justiției și de apărare a intereselor generale ale societății, care își subordonează comportarea sa exigențelor ce decurg din îndatoririle profesionale și normele deontologice pe care trebuie să le respecte.

De asemenea, se va avea în vedere și faptul că prin respingerea ca tardivă a plângerii împotriva rezoluției procurorului, petiționarului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil consacrat în art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în modalitatea îndeplinirii accesului la justiție.

Secția reține că doamna R.G.este judecător din anul 1995, că nu a mai fost sancționată disciplinar până în prezent și că este planificată pe un complet ce primește spre soluționare atât cauze civile cât și cauze penale.

De asemenea, se va reține că din declarațiile colegilor judecători rezultă că există uneori dificultăți în identificarea celui de-al doilea dosar, aceștia arătând că fac toate demersurile pentru a le fi trimise ambele dosarele și acordă termen pentru acest motiv.

Ținând cont de toate aceste împrejurări care, în mod obiectiv trebuie avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, reținând totodată caracterul gradual al angajării răspunderii disciplinare, doamna judecător R.G.nemaifiind cercetată sau sancționată disciplinar până în prezent, Secția apreciază că se justifică aplicarea unei sancțiuni care să o atenționeze pe pârâtă în sensul unei gestionări mai bune a ședințelor de judecată și a evitării săvârșirii unor fapte similare pe viitor.

Ca urmare, față de disp.art.100 lit.a) din Legea nr.303/2004, republicată, potrivit căreia sancțiunile ce se pot aplica trebuie să fie proporționale cu gravitatea abaterilor, Secția, cu majoritate, apreciază că se impune aplicarea sancțiunii constând în „avertisment” pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a-II-a din același act normativ.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Cu majoritate:

Admite acțiunea disciplinară formulată de Inspekția Judiciară împotriva doamnei R.G., judecător în cadrul Judecătoriei C..

În baza art. 100 lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică doamnei R.G., judecător în cadrul Judecătoriei C., sancțiunea disciplinară constând în "avertismenti", pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a-II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 16 decembrie 2015.

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Grefă: Judecător ____./Grefier ____

Cu opinie separată în sensul respingerii acțiunii formulate de Inspecția Judiciară împotriva doamnei R.G., judecător în cadrul Judecătoriei C., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) teza a- II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Apreciem că în cauză nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit.t) în modalitatea prevăzută de art.99/1 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.24/2012, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual.

Textul prevăzut de art. 99/1 din Legea nr. 303/2004, modificată, în care legiuitorul definește reaua-credință și grava neglijență, circumscrie sfera încălcării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, care

produc o vătămare gravă a drepturilor și intereselor părților.

Din punctul de vedere al laturii obiective, apreciem că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Dispozițiile **art. 339 Cod de procedură penală** prevăd următoarele:

„(1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al parchetului.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului, ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului șef de secție al parchetului ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială.

(4) În cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.

(5) Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.

(6) Dispozițiile art. 336-338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu

dispune altfel".

Dispozițiile **art.340 Cod de procedură penală**, reglementează procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată. Astfel:

„(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare”.

Din interpretarea textelor de lege menționate anterior rezultă că judecătorul căruia i-a fost repartizată cauza spre soluționare are obligația să verifice, chiar și din oficiu, respectarea termenului de 20 de zile prevăzut de art. 340 alin. (1) din noul Cod de procedură penală.

Acest termen de introducere a plângerii împotriva soluțiilor de clasare sau renunțare la urmărire penală începe să curgă de la data comunicării ordonanței prin care procurorul ierarhic superior a respins plângerea formulată conform art.339 împotriva acestor acte ale procurorului.

În cauza de față, se apreciază, în opinie minoritară, că doamna judecător R.G.nu a făcut aplicarea unor reglementări legale fără nicio legătură cu speța dedusă judecătii. Pârâta doar a calculat în mod greșit termenul de 20 de zile prevăzut de dispozițiile art.340 alin. (1) din noul Cod de procedură penală, în sensul că a

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

stabilit o dată eronată de pornire în calculul acestui termen.

Așa cum s-a reținut și în opinia majoritară, pârâta a verificat și analizat respectarea acestui termen raportându-se la dovezile de comunicare a soluțiilor aflate la dosar, și în final, a reținut că petentului i-au fost comunicate soluțiile prin poștă, la datele de 16.01.2015 și 30.01.2015, apreciind că de la această dată curge termenul de 20 de zile prevăzut de lege. La momentul pronunțării încheierii, doamna judecător nu a avut în vedere faptul că la datele de 16.01.2015 și 30.01.2015 petenților le-au fost comunicate numai soluțiile procurorului de caz, pe care însă aceștia le-a contestat, conform art. 339 din Codul de procedură penală. Aceste plângeri au fost soluționate la datele de 9.02.2015, respectiv 18.02.2015 prin ordonanțe de respingere, soluțiile fiind comunicate la datele de 22.02.2015 și 26.02.2015.

Prin urmare, probele administrate au confirmat faptul că pârâta, în mod greșit, a apreciat că plângerile formulate de petent sunt tardive, raportându-se la datele comunicării soluțiilor procurorului de caz, în condițiile în care la dosar nu existau ordonanțele de respingere a plângerilor de către procurorii ierarhici superiori și nici dovezile de comunicare a acestora, situație în raport de care fapta doamnei judecător se circumscrie elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.(t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul laturii subiective, se impune a fi subliniat că prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, legiuitorul a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită

contradicție cu dispozițiile legale.

Forma de vinovăție prevăzută de lege rezultă din săvârșirea unui act grav, cu o neglijență evidentă, pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

Acest criteriu trebuie completat și cu elemente de ordin subiectiv ce țin de circumstanțele concrete care decurg din locul, timpul, împrejurările în care a fost comisă fapta. Verificarea existenței unei abateri disciplinare presupune examinarea temeinică a circumstanțelor în care a trebuit să lucreze magistratul, pentru a se ajunge la concluzia existenței faptei (Cauza C.R. contra Regatului Unit).

Este adevărat că în ce privește calculul termenului de 20 de zile, greșeala pârâtei este în contradicție cu normele de drept procesual în materie, dispozițiile prevăzute de art.340 alin.(1) din Codul de procedură penală neputând fi interpretate sau apreciate în mai multe moduri, însă această greșeală nu a fost determinată de o ignoranță sau neglijență imputabilă.

Astfel, din cuprinsul plângerilor formulate de petenți nu rezultă date cu privire la numărul ordonanțelor adoptate de procurorii ierarhici superiori, și nici nu se precizează în mod expres că s-a formulat plângere la procurorul ierarhic superior, motiv pentru care, la data de 17.03.2015, pârâta nu a putut solicita aceste înscrisuri cu dovada comunicării lor.

De asemenea, conform rezoluțiilor întocmite la data de 17.03.2015, doamna judecător R.G. a înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria C. câte o copie a plângerilor formulate de petenți, astfel încât parchetul avea posibilitatea de a depune la dosarul instanței, atât dosarul procurorului de caz cât și al procurorului ierarhic superior.

Acest lucru se impunea, având în vedere că și procurorul are obligația,

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

potrivit art.4 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, iar potrivit disp.art.341 alin.(3) Cod procedură penală procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin.(2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei. În același sens, dispozițiile art.341 alin.(2) din Codul de procedură penală prevăd că judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților.

Prin urmare, primind un exemplar al plângerilor formulate de petenți și cunoscând faptul că se impunea verificarea în cele două cauze a faptului dacă petenții au formulat sau nu plângere la procurorul ierarhic superior, precum și a respectării termenului de 20 de zile prevăzut atât de disp. art.339 alin.(4) cât și de art.340 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, procurorul avea obligația să facă demersuri pentru a fi depuse la dosar atât ordonanța procurorului de caz cât și a procurorului ierarhic superior.

Mai mult decât atât, procurorul de ședință, la data de 29.04.2015, a pus concluzii de admitere a excepției de tardivitate a plângerilor formulate de petenți, în ambele dosare, fără să sesizeze instanța cu privire la lipsa de la dosar a ordonanței procurorului ierarhic superior.

Prin urmare, având în vedere cele arătate mai sus, precum și faptul că doamna judecător R.G., cu o zi înaintea ședinței de judecată, când a avut spre studiu cele două dosare în cauză, a avut probleme de sănătate care i-au afectat capacitatea de a se concentra, situație ce nu este contestată de Inspekția Judiciară, Secția, în opinie minoritară, reține că nerespectarea de către pârâtă a dispozițiilor prevăzute de

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

art. 269 și 340 din Codul de procedura penală, în circumstanțele concrete ale cauzei, este rezultatul unui complex de împrejurări imputabile mai multor persoane.

Starea de boală pe care o prezenta pârâta, precum și efortul depus de aceasta pentru a răspunde exigențelor cerute magistratului în ședința de judecată, reprezintă împrejurări care, coroborate cu faptul că plângerile nu cuprindeau toate datele necesare, iar reprezentanții parchetului nu au înaintat la dosar toate înscrisurile necesare soluționării cauzei și au pus concluzii de admitere a excepției de tardivitate au creat premisele săvârșirii erorii de calcul de către doamna judecător.

Față de aceste considerente, apreciem că doamna judecător R.G.nu a săvârșit o greșeală gravă, evidentă sau neîndoielnică și pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar fi săvârșit-o, așa cum cer dispozițiile legale pentru ca fapta să constituie abatere disciplinară.

De asemenea, este de reținut că fapta săvârșită de pârâtă este singulară, nemaifiind identificate și alte situații de acest gen, iar din probele administrate în cauză nu rezultă că aceasta a mai fost sancționată sau cercetată disciplinar.

Prin urmare, fapta pârâtei așa cum a fost descrisă mai sus, constituie o situație limitată și izolată în experiența profesională a sa.

Față de toate considerentele expuse mai sus apreciem că încălcarea de către pârâtă a dispozițiilor procedurale menționate anterior *a avut o justificare de natură a se circumscrie unei culpe scuzabile în circumstanțele concrete ale cauzei*, astfel încât nu sunt întrunite cumulativ condițiile cerute de lege pentru a fi atrasă răspunderea disciplinară a acestuia, în condițiile prevăzute de art. 99 lit. t) teza a -II- a din Legea nr.303/2004, modificată și republicată, motiv pentru care, se impunea respingerea acțiunii disciplinare, ca neîntemeiată.

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Președinte,
Judecător _____

Judecător _____

Judecător _____

Grefă: Judecător _____./Grefier _____

